

har han alle Dage hørt til Højbaadsmandens mest skattede Venner.

Idet Vognen standser, skridter han ogsaa fra Borde og aabner galant Vogndøren for Madammen, der smilende og nikkende stiger ned med Parasollen i den ene Haand og den anden forsigtig fattende i Kjolen, saa at kun Brunelstøvlerne og det underste af de hvide, svulmende Strømpelægge præsenterer sig for Skipperens artige Blik. I den dødeligste Vaande for Halsknappen følger Højbaadsmanden baglængs efter og trykker Mortensen højtidelig i Haanden, hvorpaa unge Didriksen spænder Skaglerne fra Caroline Amalie og følger bag efter dem over Landgangen.

Og nu begynder egentlig først den store, saa længselsfuldt ventede Begivenhed, hvori dog kun Madammen tager aktiv Del.

Paa Bunden af Lasten, hvortil en Stige fører ned, staar Fede- og Flæskevarerne opstillede i indbydende Rækker, den ene over den anden, og opsendende en Duft, som man kun kjender den fra visse Høkerkjældere paa Købmagergade, naar man om Vinteraftener i Forbifarten faar deres lumre Atmosfære op i Næsen. Det er et Forraadskammer af den mest fristende Art. Blot et Blik derned kan faa Kallunet til at vende sig. Mægtige Spegeskinker hænger under Dæksplankerne, Rækker af aabnede Smørfustager fylder Bunden, og over dem kommer Bedelaar, røgede Bryster, Krukker med smeltet Flomme samt sande Kabler af de forskjelligste Slags Pølser, der som Guirlander hænger paa Skibssiderne.

Naar »Fruen« — under Skipper Mortensens bestandig lige tugtige Blik — er praktiseret ned ad Stigen, tager Forestillingen sin Begyndelse.

Med virkelige Fruenoder vanker hun om dernede mellem Herlighederne uden at lade sig dupere — lugter til en Fustage hist, en Skinke her, og modtager Smageprøverne med Spidsen af sine Læber, idet hun samtidig lukker Øjnene og omstændelig lader Prøven glide ned gennem Halsen — for derpaa at ryste paa Hovedet med en lille Næsekrolle eller give sit Bifald til Kjende ved et betænksomt Nik.

I Følelsen af Sagens Alvor lader hun sig uden Barmhjærtighed hele Lageret fremsætte til Bedømmelse, inden hun træffer noget Valg. Nye Fustager slaas op, hele Bjerge af Skinker og Fedelaar stables ovenpaa hinanden, vejes og befoles. Især volder Smørret mange Vanskeligheder. Dette er for salt, dette for lindt, dette ikke fra Ævred. Og naar endelig Bestemmelse er taget og Prisen fastsat, kommer Turen paa samme Maade til Pølserne, Flæsket og tilsidst til de store Holstens-Oste, der som en Række af Møllesten staar lænet op til den ene Skibsside.

Imidlertid staar Højbaadsmanden urokelig oppe paa Dækket med sin Paraply og Admiralsmine, og lader Blikket glide hen over Vanter og Spryd, mens

unge Didriksen, i tryk Forventning om, hvad der skal komme, rolig har sat sig ned i en Rulle Tov for dér at afvente Tidens Fylde.

Endelig er da alting afgjort nede i Lasten, Handelen sluttet og Varerne bragt paa Dækket. Og nu foregaar der en Scene, der hvert Aar vender tilbage med samme Regelmæssighed som en Vittighed af Bolteslager Fuss.

Skipper Mortensen aabner nemlig Lemmen ned til Kahytten og raaber med sin Stentorstemme:

»Fer'nand — er du klar?»

Samtidig stiger en forfriskende Duft af Kaffe op til dem gennem Trappen, og Ferdinand høres ilfærdig at rumstere dernede i Dybet med Glas og Kopper.

Men Madam Olufsen vil paa ingen Maade tage mod nogen Indbydelse, der tilmed kommer hende saa overraskende. Ogsaa Højbaadsmanden vægrer sig paa det bestemteste mod længer at opholde Tiden for ham, medens derimod unge Didriksen, alt for vel kjendt med disse Formaliteter, rolig spytter Skraaen ud i Haanden og gemmer den i Buxelommen.

Snart sidder man da ogsaa nede i det lille hyggelige Lukaf, hvor Mortensens navnkundige Flensborger Rom troner over Honningkager og »Lebkuchen«. For Resten begynder Angrebet med en Schiedam-Genever og et Faarelaar, og Grunden lægges videre med tre danske Snapse til en varm Isterpølse. Men Madam Olufsen beholder sine sorte Handsker paa, som for at antyde, at hendes Overgivelse dog alligevel kun er halv, og at hun hvert Øjeblik kan være parat til Opbrud.

Dette kan ogsaa nok gjøres nødvendigt efter de Erfaringer, hun hvert Aar høster i dette lille Rum, hvis Luft hurtig bliver en tyk Os af Fedevarer, Kaffe, Sprit og Tobak. Thi med Kaffen begynder Drikningen først for Alvor. Og da det ved denne Lejlighed er en fastsat Skik at drikke »Mindebægre« for de i Aarets Løb afdøde fælles Venner, og da Bægrenes Styrke forøges, eftersom Rørelsen stiger, naar Temperaturen herinde gjerne temmelig nær op imod Kogepunktet.

Men naar de efter den ottende Kaffepunsch begynder at fortælle Fruentimmerhistorier, rejser hun sig med en Bestemthed, der ikke længer tør misforstaaes, og Selskabet bryder op.

Imidlertid har den unge Didriksen ogsaa paa dette Punkt med Ære overtaget sin afdøde Faders Forpligtelser, idet han for egen Regning i Stilhed har »dyppet« en Halvflaske Rom i sig, saa at han kun ved Mortensens og Højbaadsmandens forenede Anstrængelser naar op gennem Trappen. Men idet han kommer op paa sin Buk, gjenfinder han, ligesom af gammel Vane, strax Ligevægten og smiler fortrolig ned til Caroline Amalie, der i Mellemtiden taalmodig har staaet og gumlet i en tom Mulepose.

Madam Olufsen fremviser atter ved Opstigningen sin Brunelstøvle og det underste af sine snehvide